Dați cu încredere votul vostru
CANDIDAȚILOR F.D.P.

GHEORGHE IONESCU
directorul uzinei „Vasile Roaită", candidat F.D.P. în circumscripția electorală Foișor din Capitală.

MARIA CINCĂ
stahanovistă la Industria Bumbacului B, candidată F.D.P. în circumscripția electorală „7 Noembrie" din Capitală.

GHIȚĂ ȘTEFAN
director general al uzinelor „Steagul Roșu" din Orașul Stalin, candidat F.D.P. în circumscripția electorală Blaj.

ANTON TATU JIANU
procuror general al R.P.R., candidat F.D.P. în circumscripția electorală Tei din București.

NICULINA CRACIUN
secretară a organizației U.F.D.R. București, candidată F.D.P. în circumscripția electorală Al Sahia din Capitală.

„Pentru a asigura fetiței mele un viitor fericit"

Imi aduc aminte cum înainte vreme, din întreaga mea familie, numai tatăl era acela care avea „dreptul" de a vota. Eu, împreună cu mama, ca toate femeile din țara noastră dealtfel, nu aveam dreptul de a ne exprima voința în fața urnelor.

Astăzi aștept cu multă emoție și bucurie ziua alegerilor de deputați pentru Marea Adunare Națională, zi în care știu că cei mai buni fii ai poporului nostru muncitor vor fi aleși în sfatul suprem al țării. Astfel, sunt sigură că atât mie și mai ales fetiței mele, ne este deschisă calea spre viitor. Fetița mea își va putea alege profesiunea pe care o va voi, i se va asigura dreptul de a învăța. Ea poate să-și facă visuri pentru viitor fiind sigură că ele vor deveni realitate.

Este o mare deosebire între viața pe care o duce ea acum, pe care o va duce în viitor și viața pe care ne-au hărăzit-o nouă femeilor regimurile de tristă amintire ale burgheziei. Noi, femeile, eram ținute departe de viața socială, economică și politică a țării. Eram considerate ființe inferioare, incapabile să ducă la bun sfârșit o muncă de răspundere.

In vremurile trecute, pentru a putea practica sportul, întâmpinam nenumărate greutăți. Materialele sportive trebuia să mi le procur singură, cu foarte multă greutate și cheltuială. Pentru a putea practica sportul, trebuia să facem multe sacrificii. Acum îmi sunt asigurate condiții optime pentru practicarea sportului meu preferat și acest lucru se reflectă foarte bine în rezultatele pe care le obțin.

Pentru a nu se mai întoarce vremurile trecute, pentru a asigura fetiței mele un viitor fericit, iată pentru ce eu voi da mâine cu toată dragostea votul meu candidaților F.D.P.

ANGELICA ROZEANU
maestră a sportului, decorată cu Ordinul Muncii clasa a III-a și a II-a

Votez pentru viața plină de bucurii de azi, pentru zilele luminoase de mâine!

Aștept cu multă emoție și nerăbdare măretul eveniment al alegerilor de deputați pentru Marea Adunare Națională, deoarece este pentru prima dată când voi vota și eu. Nu am decât 19 ani. Deși sunt tânăr, am avut mult de suferit în viață. Copilăria mi-a fost întunecată de mizeria în care am trăit, de nenorocirile care m'au lovit. Nu aveam decât 10 ani când mi-am pierdut tatăl în război, când nu întâlneam în jurul meu decât jale și sărăcie.

Dar a venit 23 August 1944, care a schimbat și viața mea, ca și a tuturor celor asupriți până atunci de regimul burghezo-moșieresc. Am început să învăț cu nesaț. Eram încă în școala profesională atunci când au început lucrările Canalului Dunăre-Marea Neagră și doream să iau și eu parte la această măreață realizare a regimului nostru de democrație populară. Și mi-am îndeplinit acest vis acum doi ani, când am început, ca ajutor escavatorist, să iau parte la montarea escavatoarelor sovietice S. 3. Am început apoi să lucrez pe escavator. Datorită învățămintelor extrase din cărțile sovietice și sprijinului dat de organizațiile de bază P.M.R. și U.T.M., astăzi sunt escavatorist stahanovist și depășesc norma cu peste 300%. Tot pe șantier am început să practic sportul, care mi-a dat noi puteri. Astăzi joc în echipele de fotbal și volei ale șantierului, iar la atletism am categoria III-a de clasificare.

E plină de bucurii viața noastră de astăzi și trebue să muncim din toată inima s'o facem și mai frumoasă. Iată dece eu voi da primul meu vot candidaților F.D.P., pe deplin încredințat că ziua de mâine îmi va aduce și mie, ca și tuturor oamenilor muncii din Republica noastră dragă, condiții de viață dintre cele mai bune. Votul meu va exprima recunoștința pentru zilele pline de bucurii de azi, pentru zilele și mai luminoase ale viitorului.

GHEORGHE UZUM
escavatorist stahanovist
Sectorul 11 de lucrări, Canalul Dunăre-Marea Neagră

IN REȘIȚA — ORAȘUL UZINĂ

Am să povestesc despre Reșița, despre oamenii de acolo.

Am să vorbesc despre laminoare și oțelărie, am să scriu cu gândul la macaralele care poartă pe sus zeci de mii de kilograme de metal. Voi încerca să cuprind în rândurile acestea de ziar ceeace m'a minunat acolo, în orașul de sub munții teșiți, roșii și sfârtecați, pentrucă port și acum în ochi lumina vânătă a cerului din inserare, semn că a fost turnat minereul, că oțelul este lucrat în laminoare. Aud parcă sunetul locomotivelor, văd parcă strungurile uriașe care taie în cilindri de fier cât trunchiul a cinci oameni așa cum tai pâine cu cuțitul.

Am să povestesc despre Reșița, despre oamenii de acolo.

Dar priceperea mea, puterea mea de a reda este încă atât de mică față de măreția celor ce se întâmplă acolo și mai ales față de măreția muncii oamenilor, care depășește cu mult ceeace pot scrie eu aci. Incerci o emoție înălțătoare când îi vezi pe acești oameni în fața cuptorului în care minereul fierbe ca apa, la mii de grade. Și oamenii aceștia, cu mâna strajă ochilor, fac să curgă lichidul incandescent la picioarele lor, în forme. Asta e o muncă pe care nu o poate face oricine. La Reșița sunt mii de oameni ca aceștia... Și când într'o undă a luminii am recunoscut acolo pe unii pe care-i mai întâlnisem, pe care-i văzusem pe terenul de sport, bucuria mi-a fost și mai mare. Pe alții i-am văzut lucrând în alte secții ale combinatului, acolo unde se învârt strungurile și mașinile. Am putut într'un răgaz de câteva clipe să aflu atât de multe.

In noua hală în care taie fier sute și sute de strunguri, unde se montează locomotivele, l-am aflat pe tovarășul Victor Ferenczi. Cu atât mi s'a părut mai deosebită întâlnirea cu cât în imensitatea aceea cu pereți de sticlă, în care lucrează atâția oameni, în care huruie mașinile și bat ciocanele, el, tovarășul Ferenczi, lucrează într'o încăpere mică de sticlă în care-și află locul abia 3—4 oameni. Maistrul șef Victor Ferenczi e un om tânăr, așa cum îl arată fața și mișcările-i agere. Are însă o privire pătrunzătoare și o vorbă scurtă, tăiată. Nu-ți trebue multe strădanii ca să afli că el e stahanovist. Iată un cuvânt care spune multe: stahanovist. Sigur, poate vrei să știi dece. Și atunci, în timp ce așează pe masa lui diferite fișe de comenzi, maistrul Ferenczi îți vorbește despre inovațiile pe care le-a făcut, despre modificările pe care le-a adus diferitelor mașini. Deodată însă, o insignă pusă pe reverul hainei lui de lucru te face să pornești la o nouă iscodire.

— Desigur, insigna aceasta G.T.O. ți-a fost dată în dar de vreun muncitor sau inginer sovietic pe care l-ai cunoscut.

Maistrul șef se cam încruntă.

— Ba de loc. Eu am trecut toate normele. Unele chiar pe stadionul Kirov din Leningrad. Numai așa am obținut brevetul și insigna G.T.O. gradul I...

Stahanovistul Victor Ferenczi îți povestește apoi că a fost mai bine de un an în Uniunea Sovietică. A lucrat alături de muncitorii uzinelor „Stalin" din Leningrad, unde s'a specializat. Acolo, a fost îndemnat din primele zile să-și petreacă timpul liber pe stadion, în sălile de sport. Și cum lui îi plăcea fotbalul s'a antrenat cu temei și în curând a fost selecționat în echipa fabricii „Stalin", care a câștigat campionatul orașului. Pentru aceste merite sportive, el a obținut categoria II-a sportivă.

Nu e deci de mirare că la alegerile pentru noul consiliu al colectivului sportiv al combinatului Sovrommetal Reșița, muncitorii l-au propus pe Victor Ferenczi ca președinte al colectivului lor sportiv.

In vreme ce vorbeam cu stahanovistul Ferenczi, între cei patru pereți de sticlă a pătruns un alt tânăr cu mâinile pline de ulei, ținând între dinți o foaie pe care erau indicate sub un desen complicat dimensiunile unei piese pentru executarea căreia se cere o mare precizie în lucru la strung.

— Stahanovistul Tudor Peia, spuse maistrul Ferenczi. El lucrează cu strungul lui de pe acum în anul 1957. In cinstea alegerilor de deputați pentru Marea Adunare Națională dă zilnic 6 norme și jumătate... E și responsabilul secției de turism a colectivului nostru. Și trebue să mărturisesc că și-a luat angajamentul să facă și acolo treabă tot atât de bună ca și la strung.

Am cunoscut acolo alți și alți stahanoviști, oameni care în cinstea sărbătorii de mâine au depășit cu mult normele, au întrecut cu mult planul. Pe stahanovistul Ion Jianu, șeful secției trăgătorie și trefelare, l-am găsit în apropierea unei băi în care oțelul stă în acid sulfuric. Vorbind cu el, am aflat despre cele 42 de inovații pe care le-a făcut și despre economiile realizate datorită acestor inovații, economii care întrec până acum suma de 290.000 lei. La cei 33 de ani ai săi este încă un sportiv care se întrece alături de cei tineri în diferite discipline, fiind totodată responsabil cu instruirea sportivă al colectivului. Toți cei care lucrează în secția tovarășului Jianu au obținut atât de importante succese în producție încât se mândresc cu toții că trăesc de pe acum în luna Iulie a anului viitor. Printre cei care lucrează cu ei în secție este și Ludovic Ghedeon. Impreună cu Ghedeon, stahanovistul Jianu formează echipajul unei motociclete cu ataș cu care a participat și la campionatele Republicii Populare Române pe acest an, clasându-se pe locul al treilea.

Iată și brigada sportivă „Laminorul", despre ale cărei isprăvi vorbesc toți muncitorii combinatului. Aceasta își are locul de muncă la strungăria de cilindru. Chiar la intrare, pe primul strung, „pisica" unei macarale așează o piesă imensă de metal. Emil Cosma, șeful atelierului, stă și supraveghează această operație, discutând în acelaș timp cu strungarii care vor trebui să lucreze piesa.

El cunoaște bine pe oamenii din secția lui și tot așa oamenii îl cunosc, pentrucă ei lucrează de mult timp împreună. Dar nu-i vezi laolaltă numai la locul lor de muncă ci și pe terenul de sport, pentrucă tovarășul Cosma este instructor voluntar și pregătește echipa de fotbal Laminorul. Jucătorii din această echipă s'au întrunit de curând într'un meeting și s'au constituit într'o brigadă sportivă. Ei și-au îndeplinit cu cinste angajamentele pe care și le luaseră. Astfel, responsabilul brigăzii, Francisc Hubert, depășește norma cu 60%, Karoly Miklo întrece norma cu 50%, Eugen Potăceanu cu 56%, Constantin Boceanu cu 59%, Ion Batzar cu 59%, iar Schreiber cu 60%. Dar acești harnici muncitori se pot mândri totdeodată că nu au nici o absență, că frecventează cursurile de limba rusă și în acelaș timp că studiază cu temei metodele de lucru ale stahanoviștilor sovietici.

Tocmai când macaraua cu Nr. 115 aducea o nouă piesă pentru a o așeza pe un nou strung sovietic, unul din muncitorii din brigada sportivă „Laminorul" a afișat la colțul sportiv din secția lor anunțul prin care membrii brigăzii erau chemați după amiază, după orele de producție, să meargă și să lămurească pe cetățeni cum se va vota mâine. Acest anunț scurt era așezat chiar sub portretul tovarășului Carol Loncear, candidatul Frontului Democrației Populare pentru circumscripția electorală „Reșița". Citind anunțul, toți cei din secție priveau și spre portret amintindu-și fără îndoială că tovarășul Loncear a fost și el muncitor la Reșița.

...Sunt multe, multe de spus despre Reșița noastră dragă, despre oamenii ei vrednici.

Dar nu poți să cuprinzi deodată povestea Reșiței, a oamenilor de acolo, povestea muncii lor.

TUDOR VORNICU